

Arrest

nr. 156 843 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 9 november 2015, ter kennis gegeven op 10 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 juli 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van EURODAC op 10 juli 2015 blijkt dat van de verzoekende partij op 18 juni 2015 in Hongarije tweemaal vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 3 augustus 2015 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 9 september 2015 wordt aan de Hongaarse autoriteiten meegedeeld dat Hongarije overeenkomstig artikel 25.2. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het terugnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.5 Op 9 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 10.07.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te (...) en verklaarde 28 jaar oud te zijn.

Uit het Eurodacverslag van 10.07.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden in Hongarije maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd er op gewezen dat uit de resultaten in het Eurodacverslag blijkt dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat ze hem bij het nemen van zijn vingerafdrukken gezegd zouden hebben dat dit om criminele redenen was en dat hij daar niet wilde blijven en het zijn bedoeling was om naar België te komen. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden. Betrokkene werd er verschillende keren op gewezen dat uit het Eurodacverslag blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten op basis van zijn vingerafdrukken wel degelijk een asielerzoek werd geregistreerd door de Hongaarse autoriteiten maar betrokkene bleef bij zijn verklaringen dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat hij op 15.05.2015 illegaal per vliegtuig van Asmani Airways vanuit Afghanistan naar Iran zou zijn gereisd waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Ongeveer 10 dagen later zou betrokkene per auto en te voet illegaal uit Iran vertrokken zijn richting Turkije. Daar zou hij ongeveer tien dagen later zijn aangekomen. Na een verblijf van ongeveer vijf dagen zou betrokkene vanuit Turkije per auto en te voet naar Bulgarije gereisd zijn waar hij ongeveer drie dagen later zou zijn aangekomen. Ongeveer vijf dagen later zou betrokkene na de beslissing van de smokkelaar van Bulgarije per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Dezelfde dag zou betrokkene vanuit Servië te voet naar Hongarije

gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen en waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Ongeveer één week later zou betrokkene vanuit Hongarije per auto op beslissing van de smokkelaar via Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd waar hij één dag later zou zijn aangekomen en op 10.07.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend en dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden, het volgende te worden opgemerkt. In art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 604/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 604/2013, een verplichting is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Daarenboven dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft moeten laten nemen te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 10.07.2015, met name HU1330013442604 blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem nadat betrokkene in eerste instantie door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werd naar aanleiding van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering ‘1’ na de landencode “HU” verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar zou hebben gemaakt nadat hij eerst omwille van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten door de Hongaarse autoriteiten in het Eurodacsysteem werd geregistreerd, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn tegengehouden door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 10.07.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd op 03.08.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten gericht. Op 09.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 03.08.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 12.08.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet

akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat België zijn bestemming was en dat hij in België wil blijven. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit asiel heeft aangevraagd in Hongarije en dat zijn vingerafdrukken er onder dwang genomen werden door de politie. Gevraagd of er nog andere redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen stelde betrokkene dat hij in België wil blijven. Gevraagd waarom hij absoluut in België wil blijven, stelde betrokkene dat hij problemen heeft in Afghanistan en in België is voor bescherming (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat België zijn bestemming was en hij in België wil blijven en dat hij problemen heeft in Afghanistan en in België is voor bescherming, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend en dat zijn vingerafdrukken onder dwang genomen werden, dient te worden opgemerkt dat

in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 604/2013) gesteld wordt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en

die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 604/2013, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Daarenboven dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft moeten laten nemen te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 10.07.2015, met name HU1330013442604 blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem nadat betrokkene in eerste instantie door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werd naar aanleiding van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering ‘1’ na de landencode “HU” verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar zou hebben gemaakt nadat hij eerst omwille van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten door de Hongaarse autoriteiten in het Eurodacsysteem werd geregistreerd, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn tegengehouden door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Met betrekking tot door betrokkene ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “National Country Report Hungary”, AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, “Rapport de L’ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring”, publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, “Dublin II Regulation National Report – Hungary”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, “Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.”, UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; “Mol Hungary, “The Ministry of Interior’s response to UNHCR’s note on asylum seekers.”, Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, “Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation”, 12.04.2013, UNHCR, BAMF, “Stellungnahme Ungarn”, Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world’s human rights –“Hungary”, A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights –“Hungary”, A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 –Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015;

Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetwijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetwijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meedeelt. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetwijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de

wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse

autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als “navolgende” (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 03.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met

name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat hij van België houdt. Gevraagd waarom stelde betrokkene dat hij gewoon van België houdt. Gevraagd of hij ooit in België geweest is stelde betrokkene van niet. Gevraagd waarom hij dan België koos stelde betrokkene dat zijn schoonvader, "Z(...)" met de smokkelaar gesproken heeft en dat de smokkelaar zijn schoonvader vertelde dat België een goed land is om bescherming te krijgen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene via de smokkelaar van zijn schoonvader

vernomen heeft dat België een goed land is om bescherming te krijgen. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen omdat de smokkelaar België voorstelde, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft “van horen zeggen” via zijn schoonvader en de smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat hij gezond is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1 en art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2. en 10 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) en van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van een aantal bepalingen van de Dublin-II-Verordening wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin-III-Verordening, zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangegeven. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de artikelen 3.2. en 10 van de Dublin-II-Verordening.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In dit verband verwijst zij naar het feit dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd zou hebben waarom hij geen toepassing heeft gemaakt van de soevereiniteitsclausule, dat de bestreden beslissing immers geen rekening gehouden heeft met de actuele vluchtelingenpolitiek in Hongarije.

In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “de soevereiniteitsclausule” kan geacht worden te doelen op het bepaalde in artikel 17.1. van de Dublin-III-Verordening, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)”

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde zich niet de vraag heeft gesteld of België in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag te behandelen, dient erop gewezen te worden dat

artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening een lidstaat slechts de mogelijkheid biedt een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming toch te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de criteria van de Dublin-III-Verordening niet verplicht. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke manier uit de soevereiniteitsclausule zou voortvloeien dat een lidstaat slechts een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat zou mogen beschouwen als de eerstgenoemde lidstaat in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag te behandelen. Dit zou bovendien volledig ingaan tegen het doel, de geest en de bewoordingen van de Dublin-III-Verordening in haar geheel en van artikel 17.1., eerste lid van voormelde verordening in het bijzonder. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de gemachtigde zich de door haar opgeworpen vraag überhaupt zou dienen te stellen.

Verder dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing besloten wordt dat er, gelet op de hoger in de bestreden beslissing aangegeven elementen, geen concrete basis is om de asielaanvraag van de verzoekende partij in België te behandelen, onder meer op grond van voormeld artikel 17. De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert aangaande de soevereiniteitsclausule. Er wordt met name het volgende gesteld: *“Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.07.2015 dat hij van België houdt. Gevraagd waarom stelde betrokkene dat hij gewoon van België houdt. Gevraagd of hij ooit in België geweest is stelde betrokkene van niet. Gevraagd waarom hij dan België koos stelde betrokkene dat zijn schoonvader, “Z(...)” met de smokkelaar gesproken heeft en dat de smokkelaar zijn schoonvader vertelde dat België een goed land is om bescherming te krijgen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene via de smokkelaar van zijn schoonvader vernomen heeft dat België een goed land is om bescherming te krijgen. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen omdat de smokkelaar België voorstelde, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij heeft “van horen zeggen” via zijn schoonvader en de smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.”* De verzoekende partij gaat in het kader van het eerste middel geenszins concreet in op deze motivering, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Ook waar de verzoekende partij zonder meer aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de actuele vluchtelingenpolitiek in Hongarije, dient erop gewezen te worden dat – zoals zal blijken uit de bespreking van het tweede middel – de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op de situatie in Hongarije, met verwijzing naar meerdere internationale rapporten, waarvan het meest recente up-to-date is tot 1 oktober 2015. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde zijn beslissing louter zou gebaseerd hebben op de stelling dat *“(d)e loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden (...) dan ook geen grond (kunnen) zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule”*.

Met voormeld betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde niet zou zijn nagegaan of gronden aanwezig zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

3.3.2.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest en van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot het citeren van deze bepalingen, maar dat zij vervolgens nalaat concreet uiteen te zetten op welke manier deze bepalingen zouden geschonden zijn. Zij beperkt zich immers slechts tot een vermelding van deze bepalingen in een algemene besluitende paragraaf van haar tweede middel. Gelet op hetgeen hoger

met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het tweede middel onontvankelijk zijn.

Met betrekking tot de overige aangevoerde schendingen stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in dit verband vooreerst een theoretische uiteenzetting geeft. Vervolgens voert zij onder de hoofding "*D. in Onderhavig geval.*" één doorlopend betoog, zonder een duidelijk onderscheid te maken tussen de verschillende interne en hogere rechtsnormen die zij inroept. Zodoende zal ook de Raad deze globale uiteenzetting in zijn geheel beschouwen als zijnde de onderbouwing voor de verschillende schendingen die de verzoekende partij aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Austria* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*”

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen

van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Hongarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu voert de verzoekende partij vooreerst aan dat uit het Eurodacverslag van 10 juli 2015 een asielaanvraag in Hongarije blijkt, dit buiten haar weten om. Zij stelt dat bijgevolg moet aangenomen worden dat haar asielprocedure hangende was op het moment van haar vertrek uit Hongarije en dat zij bijgevolg geen gehoor kon geven aan eventuele uitnodigingen door de Hongaarse overheid. Zij geeft vervolgens aan – en benadrukt dit nogmaals verder in het verzoekschrift en ter terechtzitting van 20 november 2015 – dat bijgevolg de mogelijkheid bestaat dat haar asieldossier reeds volledig is afgesloten in Hongarije en zij niet de nodige procedurele of niet-procedurele stappen kon ondernemen tijdens de behandeling van haar asieldossier.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor van 10 juli 2015 verklaarde dat haar vingerafdrukken onder dwang werden genomen, dat haar tolk haar heeft gezegd dat het om criminele redenen ging en dat zij weigerde toe te geven dat zij asiel had aangevraagd in Hongarije. In de bestreden beslissing wordt op meerdere plaatsen ingegaan op deze verklaringen van de verzoekende

partij. Er wordt aangegeven dat uit het Eurodacverslag is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied en vervolgens in het kader van een verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat op 18 juni 2015 tweemaal vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen, éénmaal te S. (gecodeerd als HU2.) en éénmaal te B. (gecodeerd als HU1.). Blijkens artikel 24.4. van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de Eurodac-Verordening), staat – zoals in de bestreden beslissing tot tweemaal toe ook uitdrukkelijk wordt aangegeven – de “1” na de landencode “HU” (voor Hongarije) voor personen van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoeken (overeenkomstig artikel 9.1. van de Eurodac-Verordening), en staat de “2” voor onderdanen van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat, en die niet is teruggezonden of die fysiek op het grondgebied van de lidstaten blijft en niet in afzondering of bewaring wordt gehouden gedurende de gehele periode tussen de aanhouding en de verwijdering op grond van de beslissing hem terug te zenden (overeenkomstig artikel 14.1. van de Eurodac-Verordening). De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij in Hongarije geen asielaanvraag zou hebben ingediend en dat haar vingerafdrukken (slechts) zouden genomen zijn “om criminele redenen”. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing – opnieuw tot tweemaal toe – benadrukt wordt dat uit de voormelde artikelen 9.1. en 14.1. blijkt dat lidstaten verplicht zijn de vingerafdrukken te registreren van de personen in kwestie, dat het laten nemen van de vingerafdrukken in voormelde gevallen derhalve niet vrijblijvend is of een vrije keuze, maar een verplichting, zodat het gegeven dat de verzoekende partij derhalve verplicht of gedwongen werd haar vingerafdrukken te geven, niet kan worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Ten slotte geeft de gemachtigde nog aan dat de Hongaarse autoriteiten er geen enkel voordeel of belang bij hebben om de verzoekende partij, nadat zij zou zijn tegengehouden door de Hongaarse politie, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien zij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de bovenstaande motivering van de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat de mogelijkheid bestaat dat haar asioldossier reeds volledig is afgesloten in Hongarije en zij niet de nodige procedurele of niet-procedurele stappen kon ondernemen tijdens de behandeling van haar asioldossier, wijst de Raad erop dat ook hieromtrent uitdrukkelijk en uitgebreid wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, met verwijzing naar meerdere internationale rapporten. De gemachtigde stelt hierbij het volgende: *“Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch*

denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terecht komen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 03.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld." De verzoekende partij gaat ook op dit onderdeel van de bestreden beslissing niet concreet in. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar een niet nader bepaalde paragraaf uit het *National Country Report – Hungary* van de *Asylum Information Database*, up-to-date tot 17 februari 2015 (hierna: het AIDA-rapport (februari 2015)), verwijzing die afkomstig lijkt te zijn uit twee arresten van de Raad, maar zij verliest hierbij uit het oog dat de bestreden beslissing zich steunt op twee recentere rapporten die zich in het

administratief dossier bevinden, met name een rapport “*Description of the Hungarian asylum system*” van het European Asylum Support Office (EASO), gesteund op informatie verzameld tijdens een missie naar Hongarije van 16 tot 20 maart 2015 (hierna: het EASO-rapport) en een rapport “*Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary*” van de *Asylum Information Database*, up-to-date tot 1 oktober 2015 (hierna: het AIDA-rapport (oktober 2015)). Zoals reeds vastgesteld, brengt de verzoekende partij in het geheel niets in tegen de op deze recentere rapporten gesteunde motivering van de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Gelet op voormelde uitgebreide motivering, waarin ook wordt ingegaan op de door het AIDA-rapport (oktober 2015) aangehaalde mogelijkheid dat een Dublinterugkeerder toch met een navolgende of meervoudige asielaanvraag zou geconfronteerd worden, kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat “zonder meer” zou gesteld worden dat haar asielerzoek door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Bovendien dient met betrekking tot laatstgenoemde problematiek erop gewezen te worden dat zich in het administratief dossier ook geen aanwijzingen bevinden dat de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds inhoudelijk beoordeeld en afgesloten zou zijn of dat de verzoekende partij in voorkomend geval niet meer de mogelijkheid zou hebben haar voor haar verdwijning uit Hongarije ingediende asielaanvraag te doen herleven. Ook de verzoekende partij brengt in dit verband geen elementen naar voren, zij beperkt zich immers tot een opmerking zonder meer dat een mogelijkheid bestaat dat haar asieldossier reeds volledig is afgesloten. Met haar beknopte en weinig concrete betoog maakt de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen, waaronder artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, niet aannemelijk.

Vervolgens en ook verder in het verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat in het licht van de actuele asielpolitiek in Hongarije kan aangenomen worden dat zij een groot risico loopt om *de facto* gerepatrieerd te worden naar Afghanistan – een land in oorlog –, dat immers uit verscheidene rapporten blijkt dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afgaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend en dat sprake is van een “*rejection rate*” van 75% in 2014. De verzoekende partij verwijst in dit verband opnieuw algemeen naar het AIDA-rapport (februari 2015). De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op refoulement naar Afghanistan het volgende wordt gesteld: “*Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.*” Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel voorbijgaat aan deze concrete motivering van de bestreden beslissing. Bovendien dient erop gewezen te worden dat in het meer recente AIDA-rapport (oktober 2015) sprake is van een stijging van het slaagpercentage in eerste aanleg voor Afgaanse asielzoekers van de door de verzoekende partij vermelde 25% in 2014 naar 30,4 % in de eerste helft van 2015. Tevens laat de verzoekende partij na aan te geven op welke manier zij uit het gegeven dat de verwerpingsgraad in eerste aanleg voor Afgaanse onderdanen in Hongarije op 75% (of 69,6% op basis van het meer recente rapport) ligt, afleidt dat zij hierdoor een risico zou lopen om naar Afghanistan te worden gerepatrieerd, zonder dat haar asielaanvraag aan een inhoudelijke beoordeling onderworpen zou worden en zodoende is nagegaan of er gronden zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de verzoekende partij naar Afghanistan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. In dit verband dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift zeer algemeen verwijst naar “*mensenrechtenrapporten uit Afghanistan*”, waarna zij uiterst beknopt (*quasi* trefwoordsgewijs) opsomt aan welke acht elementen zij zal worden blootgesteld als zij terug naar haar land van herkomst zou worden gestuurd, gevolgd door een link naar een rapport van ECRI van 9 juni 2015, zonder dat zij op enigerlei manier verwijst naar concrete vindplaatsen binnen dit rapport. Nog los van de vaststelling dat ook in de bestreden beslissing naar dit rapport verwezen wordt en dat de verzoekende partij hierop in het geheel niet ingaat, benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar asielaanvraag in Hongarije niet inhoudelijk zou worden beoordeeld en dat de door haar opgesomde elementen, voor zover deze verband houden met een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel 4 en voormeld artikel 3, niet zullen onderzocht worden. Voor zover het elementen zou betreffen die hiermee geen verband houden, dient erop gewezen te worden dat deze in het kader van de beoordeling van de thans bestreden beslissing, die betrekking heeft op de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, niet ter zake doen.

Verder stelt de verzoekende partij dat door de gemachtigde *in casu* niet ernstig werd onderzocht of zij bij verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, en geen feitenvinding werd gemaakt. Zij stelt dat niet werd meegedeeld naar welk gebied of stad zij zou worden gestuurd in Hongarije, waardoor de gemachtigde ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied is nagegaan. De verzoekende partij meent dat, zelfs als er per onmogelijkheid van uitgegaan wordt dat zij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengt, dit de gemachtigde niet van de verplichting ontslaat om de risico's na te gaan bij verwijdering, dat de gemachtigde die oefening *in casu* niet afdoende gemaakt heeft, zeker gelet op haar kwetsbaar karakter. Vervolgens stelt zij dat er grote verschillen zijn tussen de opvangcentra in Hongarije onderling en stelt zij dat zij het risico loopt te worden blootgesteld aan een aantal elementen, die zij kort en zeer algemeen opsomt, ook hier gevolgd door een link naar het AIDA-rapport (februari 2015) en zonder enige concrete verwijzing naar concrete vindplaatsen binnen dit rapport. De verzoekende partij vervolgt dat er aldus ernstige motieven zijn om aan te nemen dat zij in Hongarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot Hongarije abstract en stereotiep is, dat het vertrouwensbeginsel dat Hongarije als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België niet daadkrachtig aangeeft dat de bestreden beslissing en dus de gemachtigde zou hebben voldaan aan zijn onderzoeksplicht conform artikel 3 van het EVRM, dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen en dat de bestreden beslissing, door louter te verwijzen naar voormeld vertrouwensbeginsel, niet verzekert dat er geen reëel risico zou bestaan op een behandeling in strijd met voormeld artikel 3.

Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot een verwijzing naar voormeld vertrouwensbeginsel. In de bestreden beslissing wordt immers onder meer het volgende gesteld: *“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “National Country Report Hungary”, AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, “Rapport de L’ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring”, publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, “Dublin II Regulation National Report – Hungary”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, “Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.”, UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; “Mol Hungary, “The Ministry of Interior’s response to UNHCR’s note on asylum seekers.”, Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, “Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation”, 12.04.2013, UNHCR, BAMF, “Stellungnahme Ungarn”, Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.215; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015; Amnesty International “Europe’s Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary”. July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook*

nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers.” Zodoende heeft de gemachtigde uitgebreid gemotiveerd, met verwijzing naar meerdere internationale rapporten, zowel rapporten waarnaar de verzoekende partij zelf ook verwijst als naar andere rapporten, waarvan meerdere ook recenter zijn dan de rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst, over de situatie in Hongarije, onder meer wat betreft de opvang, detentie en (de toegang tot) de asielprocedure. De gemachtigde heeft hierbij ook aandacht voor de nieuwe Hongaarse wetgeving die op 15 september 2015 in werking is getreden. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook wat dit onderdeel van haar betoog betreft, in het geheel voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Daar waar de bestreden beslissing zeer uitgebreid en precies verwijst naar meerdere rapporten en naar rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM, beperkt de verzoekende partij zich tot vage verwijzingen door middel van een opsomming van een aantal elementen, gevolgd door een algemene link naar het AIDA-rapport (februari 2015). Niet alleen doet de verzoekende partij op deze manier geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde, zij kan tevens niet voorhouden dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar voormeld vertrouwensbeginsel dat geldt tussen lidstaten van de Europese Unie en dat de gemachtigde niet zou hebben voldaan aan zijn onderzoeksplicht conform artikel 3 van het EVRM.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat had moeten nagegaan worden wat de risico's van een overdracht zijn naar een welbepaald gebied, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nalaat zelf enig risico verbonden aan een welbepaald gebied naar voren te brengen. Zoals eerder reeds vastgesteld, beperkt zij zich doorheen haar betoog tot algemene, vage verwijzingen, terwijl de gemachtigde wel degelijk (gefundeerd) is ingegaan op mogelijke risico's bij een terugkeer van de verzoekende partij naar Hongarije.

Ook wordt, zoals hoger reeds uiteengezet, in de bestreden beslissing bijzondere aandacht besteed aan het specifieke profiel van de verzoekende partij als Dublinterugkeerder. In de mate dat de verzoekende partij stelt een kwetsbaar persoon te zijn, dient te worden vastgesteld dat zij een meerderjarige alleenstaande man is. In dit verband kan tevens verwezen worden op het feit dat het EHRM in de zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat aan de verzoekende partij in het kader van haar Dublingehear uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand en dat zij verklaarde gezond te zijn. Dit wordt ook uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing, waarbij tevens wordt aangegeven dat er in het administratief dossier geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen. De verzoekende partij

gaat in het geheel niet in op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. Ook deelde de verzoekende partij tijdens haar Dablingehoor geen andere nuttige informatie mee.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar systeemfouten, dient te worden vastgesteld dat zij hieromtrent geen concrete elementen naar voren brengt en verwijst de Raad nogmaals naar de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Daar waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het feit dat geen publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen naar Hongarije te transfereren omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen, benadrukt de Raad nog dat het EHRM hieraan veel belang hecht: “*Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).*” (EHRM 3 juli 2014, *Mohammadi/Oostenrijk*, § 69). Verder stelt de verzoekende partij dat de Hongaarse minister van Buitenlandse Zaken al meerdere malen zou hebben te kennen gegeven dat hij het Dublinakkoord als failliet beschouwt, maar laat zij na deze bewering te staven en zet zij bovendien niet uiteen op welke manier uit deze verklaring systeemfouten in Hongarije zouden moeten blijken. De Raad wijst er nog op dat aan de verzoekende partij in het kader van haar Dablingehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of zij redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling heeft die haar verzet om haar overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat kan verantwoorden. De verzoekende partij antwoordt slechts dat zij in België wenst te blijven, dat zij nooit een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend en dat haar vingerafdrücken onder dwang werden genomen door de politie. Met betrekking tot de afgenomen vingerafdrücken kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld en voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkele opmerking ten aanzien van Hongarije heeft geformuleerd, noch wat haar individuele geval betreft, noch wat de algemene toestand in Hongarije betreft. Ook geeft zij als specifieke reden waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen slechts aan dat zij van België houdt en dat de smokkelaar aan haar schoonvader verteld heeft dat België een goed land is om bescherming te krijgen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM (en artikel 4 van het Handvest) heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig, willekeurig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde op enig punt een partiële lezing zou hebben gemaakt van de gehanteerde stukken. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde recente bronnen – het meest recente rapport is up-to-date tot 1 oktober 2015 – heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij geen bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde, gedateerd zijn of worden tegengesproken.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur *prima facie* niet wordt aangetoond.

Ook het tweede middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE